

Oganj u mračnoj noći

Zamišljam kako...

U samostanu, u večernjim satima,
odzvanja uobičajena molitva.

Na stolu
skromna večera.

Širokim Brijegom razliježe se
zahvalna pjesma.
Franjevci u jedan glas pjevaju:
Gospodin je pastir moj,
zla se ne bojim,
jer On je sa mnom.

Iz daljine se začuje
topovska paljba.
Narušava tišinu
te mirne i spokojne noći.

Prigušeno svjetlo dogorjele svijeće
obasja im uznemirena lica.

Kroz zamračene prozore
vidjeli su sjaj baklje u ruci vojnika.

Ne mogu zamisliti...

Jure ratnici,
cilj im je jasan - samostan,
oaza molitve,
rasadnik znanja,
simbol hrvatskog identiteta,
srce katoličke vjere.

Na tren ostadoše zatečeni
skladnom pjesmom.

Ali u okrutnom im srcu
ipak pobijedi mržnja.
Psovke, udarci, guranje,
naredbe, pucnjava i zastrašivanje
rasplamsaše mržnju
prema nevinim svećenicima.

Odvedeni su svezanih ruku,

okovani teškim lancima.

Krvnici im razoriše dom zemnog boravka,
ali dobili su nesagrađeni i vječni
dom na nebesima.

Smrt su sijale ruke nemilosrdne:
nožem, puškom, bombom, davljenjem.

Hrlili su poput razjarenih,
bijesnih zvijeri.

Valovi uzburkane Neretve
jače su udarali o stijene
da uguše povike, psovku, urlanje, pucnjeve.

Na dnu rijeke mrtvo,
iznakaženo tijelo
sa krunicom u ruci
i kamenom oko vrata.

Ne mogu zamisliti
da ljudi
mogu postati neljudi.

Krik preplašene golubice,
neotpjevani psalam,
razbacana zrnca krunice,
rasparana sveta sličica,
čahure na obližnjoj ledini
ispod polomljenih grana stoljetnoga hrasta,
mjesec koji se skrivao iza oblaka
bili su jedini svjedoci smrti
šezdeset i šest dobrih pastira.

S nevjericom u blagim očima,
s vjerom u duši
da će se na ognju i pepelu spaljenih tijela
rasplamtjeti slobodna domovina,
novi čovjek,
a i čovječanstvo.

U ruke Tvoje, Gospodine,
duh su svoj predali.
Na drugu su obalu otplovili,
gdje nema jauka,
gdje iz oka nestaje suza svaka,
gdje su rijeke bistre i nebo plavo,
gdje je mir, pravi Mir.

Jelena Vasilj, IV.3